

HETEDIK FEJEZET

ATHÉN ELŐTT ÉS UTÁN

– A sikeres Eb-szereplésnek volt még egy hozadéka. Rá tudtam venni Kolót, hogy elmenjünk vízisíelni – mesélem büszkén Dittmernek.

– Ezt nem akarom elhinni! A szezon kellős közepén vízisíelt? Mi a titkod? – érdeklődik Dittmer.

– Tudod, nekem az az elvem, aki nem tud ellazulni, az nem tud megfeszülni, ezt sokszor hallják tőlem a csapatban is. Egyébként is hozzátok kötődik ez az egész, mert a duisburgi pálya mellett van egy vízisícentrum, és már 2003-ban beszélgettünk arról, hogy ki kellene próbálni ezt a sportot. Nekem se kellett több, Poznan után volt egy hét szünetünk, s én rábeszéltem, hogy itt az alkalom, most teszteljük magunkat a léceken.

Kolónak volt egy haverja, akinek éppen volt egy ilyen pályája, így a hét közepén elmentünk. Ő egy kör után belesett a vízbe, és abba is hagyta, én viszont órákon át nyomtam. Amikor elszáguldottam előtte, be-beszólt:

– Nem lesz ennek jó vége!

Ugyan már, gondoltam magamban, már megint a szokásos aggódás! De jött a másnap, és fel kellett hívom:

– Baj van, nem tudok edzésre menni, meg sem tudom mozdtítani az ujjaimat.

Koló erre hüppögött egy kicsit, de inkább röhögött, mint ideges volt:

– Figyelj, Bucok, az a szerencséd, hogy van időnk a felkészülésben, de azt ugye tudod, hogy örökre elástad magad előttem az ilyen happy dolgokkal.

Ebben persze biztos voltam, így nem is próbálkoztam többet ilyesmivel. Egyébként úgy bedurrant az alkarom, hogy még egy pohár vizet sem tudtam megemelni, másfél hétig még edzésre sem jártam.

– Na, szép, örülhetsz, hogy nem cseszett le jobban – néz rám Dittmer.

– Igen, utólag belegondolva nem lett volna szabad, de nem is sejtettem, hogy ez ekkor megterhelést jelent.

Mindkét távon mi jutottunk ki Athénba, és az olimpiai felkészülést Dunavarsányban kezdtük el. Haladtunk is szépen, de Robinak egyszer csak megsérült a lába. Olyan súlyossá vált az állapota, hogy elkezdett kórházba járni kötözésekre, s mi már attól féltünk, hogy amputációra kerül sor.

– Mi csináljunk? – kérdezte az egyik reggeli edzésen a be-melegítéskor Koló, szegény Robi akkor is éppen kórházi kezelésen volt.

– Szerinted? – néztem rá tanácstalanul.

– Valamit mindenképpen tennünk kell, szükségünk van edzőre. Az jó, hogy itt van Robi edzésterve, de mégiscsak az olimpiára készülünk. Ne húzzuk az időt, felhívom Kati nénit, ha fogad minket Szolnokon, menjünk át oda, aztán Robi le tud jönni, ha jobban lesz, és addig is felügyelet alatt leszünk.

Sokat nem teketóriáztunk, telefonáltunk Szolnokra, s már aznap lent voltunk, Robit pedig onnan értesítettük. Kemény volt minden nap, én nem éreztem magam túl jól, Koló annál inkább.

– Képzeld, ma is milyen jót beszélgettünk Kati nénivel – mondta többször. – Szakmáztunk egy sort, érdekes az ő meg-közelítése.

Nem baj, ha mi is átveszünk tőle egy-két dolgot.

Az egyik edzésen nagyon felhúzott, baromi ideges lettem, pedig ez egyáltalán nem jellemző rám. Rajtgyakorlatokat csináltunk, Katival és Natasával versenyeztünk. A lányok folyamatosan előbb indultak, Koló pedig csak nevetett rajtuk.

Általában ezek a helyzetek pont fordítva történtek. Én voltam mindig a lazább, Koló meg a fegyelmezettebb. Amikor mindenki poénkodott, Koló ideges lett, de akkor Szolnokon pont fordítva sült el – magyarázom Dittmernek.

– Nézd már, mekkora poén, megint előbb indultak! – mondta Koló.

– Nem is értem, mi olyan vicces ebben, rajtoljunk inkább rendesen, van mit gyakorolnunk!

– Jaj, ne szívd már magad!

Na, ezt én elég gyenge heccnek tartottam, a lányok persze ezen nevetgéltek folyamatosan, a végére pedig, mivel egyetlen rajt sem sikerült, úgy bepipultam, hogy életemben először és utoljára lecsesztem Kolót:

– Mi a szarért mész bele ebbe az egészbe, miért vagy partner ilyen hülyeségben? Nem ismerek rád, beletojsz abba, hogy néhány hét múlva olimpia.

Koló kicsit megszeppent, de valószínűleg rájött, hogy igazam van, mert attól kezdve komolyan vette ezt a gyakorlatot.

Robi persze folyamatosan lejárt, őszintén szólva, én úgy vártam, mint az apámat. Neki viszont nagyon fájt a lába, így érthető módon kevésbé tudott ránk figyelni. Az egyik ilyen időre menés alkalmával földbe gyökerezett a lábunk, amikor kiszállt a csónakból, ahol írta a 100 méterek idejét, majd megkérdezte:

– Na, fiúk, kinek adjam a papírt?

– Nekem – válaszolt megrökönyödve Koló.

Robi aztán kezet fogott velünk, és újra elrohant kezelésre. Szerettem volna beszélgetni vele, megosztani a problémákat, és elmondani, hogy milyen rossz a kedvem, de elment.

Ez ott, akkor nagyon fájdalmasan érintett minket, sokszor át is beszéltük ezt, talán egy kicsit meg is sértődtünk, de utólag rájöttünk, a betegsége mellett ez normális viselkedés volt.

2004-ben, az athéni olimpián nem úgy szerepeltünk, ahogy elképzeltük. Ugye, az esélyesebb 500-on, lemaradtunk, viszont az 1000-en megcsíptük a bronzot.

Robi is ennél többet várt tőlünk, és mi is magunktól.

Az 1 kilométer előtt valahogy nem izgultunk, beálltunk, és mentünk, és annak a bronzéremnek mind a ketten nagyon, de nagyon örültünk. Robi szerint akár előrébb is végezhattünk volna:

– Ha egy kicsit több a rutinotok, mármint az együtt eltöltött evezések óraszámát tekintve, akár a dobogó magasabb fokára is állhattatok volna.

Az 500 előtti éjszakán alig tudtunk aludni, de ennek más oka is volt, erre később Robi hívta fel a figyelmemet legutóbb:

– Lehet, hogy nem maradt meg benned annyira, de azon éjszakán iszonyatos vihar volt – mesélte. – Emlékszel, a pályától nem messze, egy tengerparti hotelben laktunk, és azon az éjjelen, mindent megmozdított a szél. Repültek ágyak, napernyők, asztalok, már azt hittem, hogy a medence vizébe is belekap a szél. Én már akkor tudtam, hogy semmi jóra nem számíthatunk.

– Erre tényleg nem emlékeztem, csak arra, hogy milyen terep fogadott minket kint, és olyan furcsán néztél ránk.

– Persze, hogy furcsán, hiszen azt gondoltam, ennek annyi. Hullámos víz, rossz idő, mi kellett volna még nektek. Gondoltam, meg sem szólalok, minek az illet még tovább fokozni. Te is tudod, hogy én sokszor annak a híve vagyok, egymásra

nézünk, és szavak nélkül is értjük egymást, minek akkor még róla beszélni.

– Pedig ott, akkor jólesett volna.

Egyébként Robival kint teljesen semleges viszonyunk volt, egy picit talán haragudtunk rá, hogy így alakult a felkészülésünk, de ő ezt nem tudta, nem érezte.

Hogy azon az éjszakán mi történt Kolóval, azt nekem csak jóval később árulta el:

– Be kell vallanom valamit – kezdte. – Egyáltalán nem tudtam elaludni az 500 előtt, pedig mindenféle mentális trükköt bevettem. Így hajnali háromkor bekopogtam a gyúrónkhoz, és kértem egy altatót. Aztán 3.30-kor be is vettem, de utána meg attól rettegetem, hogy fel sem ébredek a reggeli rajtig. Próbáltam megjátszani magam, hogy friss és fit vagyok.

– Jé, nem is tűnt fel. Miért nem mondtad el akkor?

– Nem akartalak kikészíteni, mert láttam, hogy te is ki vagy. Persze nem volt könnyű megbirkóznom ezzel a tudattal egyedül, gondolhatod.

– Milyen furcsa, mégis én hibáztam először, nem te.

– Az lehet, de én is rontottam, úgyhogy egy-egy.

Ötszázon tehát hibáztunk mind a ketten, és ez elég volt már a csúfos vereséghez. Igaz, azért nem volt annyira csúfos, hiszen az első nyolc pár egy másodpercen belül jött be, mi hetedik lettünk. Kenuban olimpián nem volt még ilyen, előtte és utána sem. Persze, nem mentünk jól, pedig előtte az Eb-t simán nyertük, mintha behúztak volna minket egy zsinóron a célba.

Összességében egyébként Athénban semmiért nem hibáztattuk egymást – itt főleg a rövidebb távra gondolok –, meg tudtunk beszélni mindent. Ilyen beszélgetések során sok minden felmerül egy sportolóban, ha rosszul szerepel, akkor jönnek elő azok a gondolatok és aggodalmak: mi lesz, ha abbahagyjuk.

Ilyenkor muszáj pozitív jövőképet festenünk magunk elé, hogy számunkra nemcsak a sport marad. Nem egyszer szóba került ez a téma, és biztattuk egymást, sokszor taglaltuk, hogyan tovább. Kolónak két diplomája révén nem hiszem, hogy lettek volna elhelyezkedési problémái, de mindig hangoztatta: nem tud, és nem is akar eltávolodni a kenuzástól. Érdekelte a sportdiplomácia, és volt egy nagy álma: szeretett volna egy ifjúsági szövetségi kapitányi posztot, mert – ahogy ő mondta – így mindig lent lehetett volna a vízen.

Tehát Athén után nem volt nagy ünneplés, jóllehet nekem az olimpiai bronz nagyon sokat jelentett. Elmentem haza Paksra, Kolót pedig Pesten és Csepelen ünnepelték. Engem akkor ezekre a helyekre még nem hívtak, őt viszont meginvitálták Paksra. Egyszer meg is érkezett, és mivel nekem az Atomerőmű az egyik támogatóm, megszerveztük, hogy jöjjön el egy üzemlátogatásra.

Aki még nem látott atomerőművet, annak ez óriási élmény, könyörögtem is neki, de nem akarta megnézni, mondván, hogy sugároz, és ennek még a gondolatától is rettegett.

Koló egyébként hipochonder volt, minden apró bajával rögtön rohant az orvosokhoz, ennek ellenére nagy nehezen mégis csak rávettem. Óriási ovációval várták, de ő egész végig karba tett vagy zsebre dugott kézzel állt, még a liftben a gombot sem volt hajlandó megnyomni, és semmihez nem ért hozzá, mi meg az újságírókkal és a vezetőkkel nevettünk rajta, inkább vicces volt ez az egész.

Koló mindenben a biztosra akart menni, a tartalék csuklószóritó, a tartalék lapát is ezt jelezte. Előfordult, hogy egy versenyre addig szervezett, míg hat darab hajónk volt lent, természetesen mindenki rajtunk röhögött. Összességében azért utólag bevallotta, nagyon jól érezte magát az Atomerőműben, és persze nem lett semmi baja. Lefelé menet – a vezetett körséta

és a szakértő előadása után – már ő nyomta meg a lift gombját.

Volt egy másik ünnepség is, de oda nem tudott lejönni.

Városunkra jellemző, hogy nagyon megbecsüli a sportot és a sportolókat, és igyekszik mindig méltó módon megünnepelni a sikereket, előfordult már, hogy ökörsütést vagy tűzijátékot rendeztek a Városháza előtt.

Szóval Koló erre a bulira nem jött, érkezett viszont Robi, és én is ott voltam. Az ajándék egy gyönyörű váza volt. Szeretjük volna elvinni Kolóét is, de nem adták oda nekünk. Ezen ő teljesen kikészült, sokáig magyaráztam neki, hogy vidéken másképp gondolkodnak az emberek, és azt hiszik, hogy nagyképűségből nem ereszkedsz le hozzájuk, hiába látnak számtalanszor a tv-ben, hiába vagy olimpikon, bizony meg kell jenni.

Az athéni olimpia után jelentős változás állt be az életünkben, és ez erőteljesen meghatározta ez edzésmunkánkat is. A lényeg, hogy eljöttünk Robitól, mindannyian, az egész csapat. Úgy gondolom, hogy minden sportoló és edző életében előfordul az időszakos vagy végleges szétválás, a mi esetünkben ez csak két idényig tartott.

Ez azt jelentette, hogy csak a páros edzéseket hajtottuk végre együtt, az egyes tréningeket én Toronyéknál, ő pedig Kati néninél folytatta. Így, több év távlatából visszatekintve ennek volt több előnye, de hátránya is. Sokat beszélgettünk erről később, ezt az időszakot mindannyian nehezen éltük meg, de legnehezebb Kolónak lehetett, mert ő 16 éve edzett Robinál. Mindenki eljött, és így Koló is, mert tudta, hogy csak csapattal tud tovább készülni. A kajakos lányokkal edzett tovább, mi meg mindannyian Toronynál. A váltás előtt sokat beszélgettünk az egészségről, Koló ilyenkor azt mondta:

– Semmiképpen nem akarom úgy abbahagyni, hogy ne

próbáljam ki Kati néni módszereit. Egyébként is tudod, hogy milyen jól megvoltunk abban a pár hétben Athén előtt. Nekem egyébként is fontos a csapat, így muszáj másokkal edzenem. Azt viszont értsd meg, én nem mehetek veletek Torihoz, nem mintha bármi bajom lenne vele, de mivel ő a versenyzőtársam volt, én csak így tudom őt tekinteni, és Robit sem szeretném teljesen itt hagyni.

– Oké, világos – mondtam.

Páros edzések csak hetente háromszor voltak, ennek az egyik fő előnye az volt, hogy nem égettük ki annyira egymást, ami ennyi együttlét után teljesen természetes, főleg úgy, hogy mögöttünk volt egy olimpia, és az azt megelőző felkészülés. Természetesen a telefonos kapcsolat folyamatos volt, akkor is, ha külön edzettünk, és a heti három találka is azért elég volt arra, hogy kontrolláljuk munkánk minőségét.

Erről jut eszembe egy édes történet, amit utólag tudtam meg Römitől. Koló mindig kérdezte, hogy mennek az egyéni edzéseim, s mivel kikerültem a látóköréből, úgy gondolta, hogy lazázok, és csak a páros edzéseken dolgozom rendesen. Ez sok vitához vezetett kettőnk között, mert ő mindig ellenőrizni akart, és ez őszintén szólva, zavart egy picit. Sokszor cukkoltam, és rátettem egy lapáttal. Olyanokat mondtam, hogy egész éjjel discóban voltam, le se megyek edzeni, és ha lent vagyok, akkor is inkább hülyülünk. Ilyenkor ideges lett, mert komolyan vette, pedig én ugyanolyan rendesen dolgoztam, mint vele, de nem bízott meg bennem száz százalékig, túl sokszor hallotta tőlem, hogy aki nem tud ellazulni, az nem tud megfeszülni. Egy csomó rangos verseny állt előttünk, így aggodalmát megértettem.

Most, mikor már elment, derült ki, hogy Römit kérdezgette arról, mit tud rólam, hogyan készülök, és meg is kérte egy szívességre:

– Römi, tudnál nekem segíteni? Jó lenne, ha lemennél Bucok

edzéseire, és mérnéd az egyes időit, mert szeretném tudni, mennyire veszi komolyan ezt az egészet.

Nagyon nem csodálkoztam, mert ez tipikus Koló-mentalitás volt, de ez is azt fémjelezte, hogy mennyire fontos neki ez a páros.

Römi természetesen nem kémkedett utánam, de mindig megnyugtatta:

– Ne aggódj Koló, Bucok rendesen dolgozik, hiszen látom, meg hallom is.

Akkor mindig megnyugodott, de természetesen folytatta tovább az ellenőrzéseit. Általában kedden és csütörtökön volt időre menésünk, vagy én mentem hozzá és a lányokhoz, vagy ő jött Toronyékhoz. A lányokkal jól tudtunk dolgozni, mert a női kajak páros nagyjából azonos sebességű a férfi kenupárossal, így sokat versenyeztünk, és általában rendre megverték minket. A kettő természetesen nem egy kategória, de egy fajta kontrollnak ez is jó volt.

Aztán más problémák is jelentkeztek, mert Kolónak nagyon nagy lelkiismeret-furdalása volt, hogy eljött Robitól, holott ő is kényszerhelyzetbe került, mert nem volt csapat, tehát ha marad, nem lett volna kivel edzenie. A társak nélkül megszűnik kontroll, és nem lehet dolgozni mindig, szükség van arra, hogy az erőt összemérj valakivel, így kapsz csak reális képet a tudásodról és fizikai állapotodról.

Nem készült Robinál, mégis gyakran beszéltek telefonon. Fontos volt számára Robi véleménye és biztatása, hiszen nagyon sok év, számtalan verseny, küzdelem, szenvedés és öröm kötötte őket össze. Robi el is mesélte, hogy az egyik verseny előtt felhívta őt:

- Mi a helyzet?
- Semmi különös – válaszolta Robi.
- De mondj valamit!

- Mit szeretnél hallani Kolókám?
- Tudod, Robi, a hétvégén lesz az a fontos verseny.
- Tudom.
- És hát ez nekünk Bucokkal vízvásztó lehet.
- Ezt is tudom – Robi itt már rég tisztában volt azzal, mire megy ki a játék, de hagyta még egy kicsit Kolót a saját levében főni.
- Gondoltam, hogy felhívlak, és elmondom neked, milyen fontos ez nekünk.
- Kolókám, ne köntörfalazz tovább, mondd ki, mit szeretnél!
- Én tulajdonképpen semmit, csak úgy felhívtalak.
- Na jó, öntsünk tiszta vizet a pohárba, azt akarod, hogy lemenjek veletek a versenyre?
- Valami olyasmit.
- Én nem a valami olyasmire vagyok kíváncsi. Mond ki, ha arra kérsz, hogy legyek ott veletek.
- Igen, ezt szeretném.
- Ha ezt kéred, ott leszek – mondta akkor Robi, és a legnagyobb meglepetésemre ott volt Szegeden, Koló nekem csak a kocsiban mondta el, hogy lehívta.

Ebben az időben mi Floridában voltunk edzőtáborban Hütivel, a lányok nem mentek sehova, Koló viszont csatlakozott Edvinhez és Gyökszihez, akik Sabaudiában edzettek Torriékkal.

- Két hétre jött ki, és nagyon boldog volt – idézte fel Edvin.
- Egy mikrobuszban jött velünk, viszont külön szállodát vett ki. Nagyon élvezte az egészséget, csak egy dolog idegesítette, hogy az egyik csapattársunk beteg volt, állandóan köhögött, ő pedig az edzéseken a pálca gyereket nem tudta ledobni a vízről, és ott loholt kilométereken át mellette, e miatt mindig dühögött, hiszen attól tartott, hogy megfertőzi. Sabódiához

egyébként sok közös emlék fűz. Volt egy olyan edzőtáborunk, amikor Koló éppen az angol nyelvvizsgájára készült. Cél-tudatosságát jellemezte, hogy három héten át ki sem jött a szobából, és csak tanult és tanult. Mi az estékre mindenféle hülyeséget kitaláltunk, volt hogy Activityztünk vagy meg-másztuk a kedvenc hegyét, ahová a korábbi és későbbi táborokban mindig velünk jött, de semmivel sem tudtuk kicsalogatni a szobából. A nyelvvizsgája persze sikerült. Ugyanitt egy másik alkalommal népi gyógymódot ajánlott nekem, a kezem ugyanis sérült volt, s valószínűleg rosszul rakták össze, mert a műtét és a gipszlevétel után is dagadt volt, így mentem ki Sabódiába.

- Tudok egy jó gyógymódot, biztos beválik – kezdte Koló.
- És mit? – kérdezte Edvin.

Vennünk kell kelkáposztát, azt be kell kenni mézzel, utána az egészet befóliázni, és egész éjjel rajtahagyni, az kiszívja belőle a mérget és a gyulladást.

– Honnan veszed ezt a baromságot, pont te, aki nem szoktál hinni az ilyenekben? – döbönt le Edvin.

– Vidéken mesélték, még az üknagyanyám egyik ismerőse is ezzel gyógyította magát, és hasonló baja volt, mint neked. Egyébként azt is mondták, hogy másnap, amikor leszedték a kötést, teljesen rendbe jött a keze. Utána ezt a káposztalevelet odadozták a tyúkoknak, azok pedig elpusztultak tőle, mert a levél állítólag annyi mérget szívott magába. Na, keressünk zöldséget?

Edvin bólintott, s azonnal beszerezték a hozzávalókat. A leg-körültekintőbben jártak el, azzal az alapossággal, ahogy Koló mindenben szokott.

– Reggel felkeltem, és mindketten vártuk a csodát, de a kezem sajnos, nem változott. Mindegy, gondoltam, belefért, hogy a sok krém és egyéb csodaszer mellett ezt is kipróbáljam. Tyúkokat persze nem mérgeztünk.

– Tényleg aranyos, hogy Koló bevette ezt a maszlagot – csodálkozik Dittmer.

– Ja – dörmögöm magamban. – Míg Koló Sabaudiában volt, én Hütivel Floridában edzettem egy hónapig – mesélem tovább Dittmernek. – Már a kijutásunk sem volt egyszerű. Amsterdamból mentünk, és minden tiszta hó és jég volt, így egy nappal később szállt fel a gép, mi ott ragadtunk szinte nyári ruhában, térdig érő hóban. Ráadásul majdnem 10 órát ültünk benn a repülőben, mire elindult. Emlékszem, összehaverkodtunk két magyar sráccal, velük kerestünk szállást is. Az egyik angolul és németül lázította az utasokat, kitört a pánik, többen le akartak szállni, óriási káosz volt, mi meg Hütivel végigkameráztuk az egészet. Aztán valahogy fölszálltunk, csörgött-zörgött a gép, azt hittem lezuhanunk, még az oxigénmaszkok is kiestek a helyükről. Orlando azonban mindenért kárpótolt, megéltem azt, amiről Koló annyit beszélt nekem, delfinek között kenuzhattunk nap, mint nap. Ráadásul óriási mákunk volt, mert éppen akkor löttek ki egy űrsiklót a világűrbe. A kanadaiakkal meccseltünk éppen, de délután 3.48-kor mindannyian leálltunk a vízen, és élőben néztük végig a kilövést. Óriási élmény volt, aznap hívtam is Kolót Sabaudiában, hogy elmeséljem neki, telefonon vagy interneten ugyanis folyamatos volt a kapcsolattartás. Aztán még egy dologról is be kellett számolnom neki. Floridában apartmanokban laktunk, és mindenki magának főzött. De ezt tudtuk előre, nem ért meglepetésként. Beosztottuk, hogy ki, mikor készíti el a szoba kajáját, ha rám jutott a sor ketchupos rizs volt vagy tészta, mert én abban vagyok nagy. Koló egyébként a virsli főzéssel volt ugyanúgy, olyan átéléssel tudta mindig is mondani:

– Nézzétek, micsoda fantasztikus virsli csináltam, senki nem tud ilyet, csak én!

– Szóval éppen ettük a rizst, amikor egyszer csak kopogtak az ajtón. Két svájci doppingellenőr jött, aki Vereczkei Ákost és

engem akart ellenőrizni.

– Ugye, ismered kétszeres olimpiai bajnok kajakosunkat? – kérdem Dittmertől.

– Aha, emlékszem. De mi volt az ellenőrökkel? – kíváncsiskodik.

– Bekopogtak, azonnal az orrunk elé dugták azt a papírt, hogy mostantól a mintaadás végéig nem mozdulhatunk el a szemük előtt. Gondolom, te is kerültél már ilyen helyzetbe, persze az ember válogatottként számít erre, amikor leadja percre pontosan, hogy mikor, hol tartózkodik, de mégis váratlanul ért. Ákosnak jött először az ihlet, természetesen, mint a testőr a doppingellenőr azonnal kísérte a WC-re. Végül aztán minden rendben ment, semmi takargatnivalónk nem volt, csak összességében volt fura a megjelenésük.

Koló egyébként csak egy idenyt töltött el a lányokkal, nagyon nehezen viselte a nyári edzőtábort, ők végig Szolnokon voltak, mi pedig Dunavarsányban, rendszeresen hívott mindannyiunkat, a legtöbbször Edvint.

– Na, mi újság veletek? – kezdte ilyenkor.

Edvin viszont tudta, nem ez érdeklí igazából, hanem el akarja mondani, mi a helyzet.

– Mi megvagyunk, de neked hogy mennek az edzések?

– Jól, és sok mindenben változtam, fejlődtem, például nagyon megy a mellhez húzás súlyokkal, de...

– Mit de?

– Az az igazság, hogy nehezen bírom. Azért nekem mégiscsak ti vagytok a csapatom, és nehezen viselem a lányok közötti rivarizálást, meg az ilyen, nőkre jellemző, intrika-szerű dolgokat. Úgy érzem, még egy idenyt nem bírok végigcsinálni így.

És Koló nem is folytatta ilyen formában, 2005 őszén visszament Robihoz, ahol addigra már kialakult egy fiatal csapat,

többek között Kiss Tamás is ott volt már. Aztán szép folyamatosan tért vissza mindenki, elsőként Gyökszi, majd utána a többiek, és újra együtt voltunk, mint régen.